

Sygn. akt *XVII AmE 70/13*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Perdion-Kalicka
Protokolant:	sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **K. K. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą FIRMA USŁUGOWO-HANDLOWA (...) z siedzibą w D.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 5 października 2012 r. Nr (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od **K. K. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą FIRMA USŁUGOWO-HANDLOWA (...) z siedzibą w D.** na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

Sygn. akt XVII AmE 70/13

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: Prezes URE), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia K. K. (1) (...) - FIRMA USŁUGOWO-HANDLOWA K. K. (2) kary pieniężnej, decyzją z dnia 5 października 2012 r. orzekł, że wymieniony przedsiębiorca naruszył art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, w ten sposób, iż nie złożył w terminie Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki sprawozdania kwartalnego za czwarty kwartał 2011 r.

Za powyższe działanie Prezes URE wymierzył powodowi karę pieniężną w wysokości 5.000 zł, na podstawie art. 33 ust. 9 pkt 3 w zw. z art. 33 ust. 1 pkt 8 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył K. K. (1), wnosząc o jej uchylenie w całości i zasądzenie kosztów postępowania.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił naruszenie:

1. przepisów postępowania, tj. art. 6, 7, 9 i 77 § 1 k.p.a. w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne poprzez niedokonanie ustalenia, że powód nie rozpoczął działalności polegającej na wytwarzaniu, magazynowaniu lub wprowadzaniu do obrotu biokomponentów;
2. przepisów prawa materialnego poprzez błędną ich wykładnię, tj. art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz.U. z 2006 r., Nr 169, poz. 1199 z późn. zm.) w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 18 ww. ustawy poprzez uznanie, że powód miał status wytwórcy w rozumieniu wskazanych przepisów i w związku z powyższym był zobowiązany do złożenia określonego we wskazanych przepisach sprawozdania.

W uzasadnieniu odwołania powód zakwestionował stanowisko Prezesa URE, który nie wziął pod uwagę faktu niewykonywania działalności przez powoda a oparł się jedynie na formalnym wpisie powoda do rejestru. W ocenie powoda obowiązek składania sprawozdań dotyczy jedynie przedsiębiorcy faktycznie wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, magazynowania lub wprowadzania do obrotu biokomponentów, a sam wpis do rejestru poprzedza jedynie rozpoczęcie prowadzenia wskazanej działalności i bez jego uzyskania nie powinno się jej prowadzić. Nie ma jednak mowy o tym, że w momencie dokonania wpisu przedsiębiorca od razu faktycznie prowadzi działalność. W dalszej części uzasadnienia powód wywodził, że zamierzał prowadzić działalność gospodarczą w zakresie paliw i biopaliw ciekłych i w tym celu uzyskał pozwolenie na prowadzenie składu podatkowego, natomiast w dniu 14 listopada 2011 r. Prezes Agencji Rynku Rolnego wpisał go do rejestru wytwórców, w związku czym został on uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej. Powód dowodził, że nie rozpoczęcie działalności (wykonywania działalności) było spowodowane niewydaniem przez Prezesa URE koncesji na wytwarzanie i obrót paliwami i biopaliwami. Odwołujący się kwestionował także wysokość nałożonej kary pieniężnej uznając ją za zbyt wygórowaną.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Podtrzymał on w całości stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji oraz stwierdził, że przedstawione w odwołaniu okoliczności nie dają podstaw do jej uchylenia zgodnie z wnioskiem odwołującego.

Wskazał w uzasadnieniu, że w myśl art. 30 ust. 1 ustawy o biokomponentach na powodzie jako wytwórcy ciążył obowiązek złożenia sprawozdania kwartalnego za czwarty kwartał 2011 r., albowiem jak wskazał, podmiot wpisany do rejestru deklaruje wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania, magazynowania i wprowadzania do obrotu biokomponentów. Jak podniósł, powód nie poinformował organu rejestrowego o zawieszeniu działalności w zakresie objętym wpisem, zaś wniosek o wykreślenie złożony został dopiero w drugim kwartale 2012 r. Posiadał zatem status wytwórcy, na którym spoczywał obowiązek sprawozdawczy zgodnie z powołanym przepisem.

Zarzuty powoda dotyczące naruszeń w postępowaniu administracyjnym, przed wydaniem zaskarżonej decyzji, organ również uznał za niezasadne albowiem, zdaniem pozwanego postępowanie zostało przeprowadzone prawidłowo. Ponadto wskazał, że zarzuty dotyczące uchybień proceduralnych nie mogą stanowić podstawy uchylenia decyzji w postępowaniu przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

K. K. (1) (...) FIRMA USŁUGOWO-HANDLOWA (...) z siedzibą w D. został wpisany do rejestru wytwórców pod numerem (...) (...) z dniem 14 listopada 2011 r. jako przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, magazynowania i wprowadzania do obrotu estrów metylowych. /k. 8 akt adm./ Przedsiębiorca był wytwórcą na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 18 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

W związku z tym, ciążył na nim jako na wytwórcy obowiązek, zgodnie z treścią art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (w brzmieniu z daty wydania decyzji) złożenia sprawozdania kwartalnego z prowadzonej działalności.

Przedsiębiorca nie złożył ani do Urzędu Regulacji Energetyki, ani do Agencji Rynku Rolnego sprawozdań kwartalnych za czwarty kwartał 2011 r. w wymaganym terminie 45 dni, tj. do dnia 14 lutego 2012 r. Takie sprawozdanie K. K. (1) złożył do Prezesa URE dopiero 18 maja 2012 r.

K. K. ubiegał się o udzielenie koncesji na wytwarzanie paliw i biopaliw. Z wnioskiem o wydanie koncesji wystąpił do (...), wskazując, że wykonywanie działalności rozpocznie 1 lutego 2012r. Ostatecznie postępowanie koncesyjne zostało umorzone z uwagi na cofnięcie przez przedsiębiorcę wniosku o udzielenie koncesji.

Decyzją Naczelnika Urzędu Celnego w K. z dnia 16 kwietnia 2012 r. powodowi zostało cofnięte zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego. /k. 15 – 24 akt adm./

Z kolei decyzją z 25 maja 2012r powód na swój wniosek został wykreślony z rejestru wytwórców.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w toku postępowania administracyjnego oraz załączone do odwołania, które nie były przez strony kwestionowane.

Sąd nie dał wiary twierdzeniom powoda, że złożył sprawozdanie w ustawowym terminie w 2 egzemplarzach do Agencji Rynku Rolnego, gdyż twierdzenia te nie zostały poparte żadnymi dowodami, w szczególności brak było dowodów wysłania korespondencji na adres Agencji Rynku Rolnego.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu stan faktyczny ustalony przez Prezesa URE w toku postępowania administracyjnego nie budzi wątpliwości dlatego Sąd rozpoznający sprawę przyjmuje go za własny. Nadmienić przy tym należy, że ustalenia faktyczne Prezesa URE nie były przedmiotem zarzutów powoda.

W ocenie Sądu rację miał Prezes URE wskazując, że powód nie wywiązał się z określonego w art. 30 ust. 1 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych obowiązku złożenia sprawozdania kwartalnego za czwarty kwartał 2011 r.

Zaskarżona decyzja jest zatem prawidłowa i znajduje uzasadnienie w przepisach prawa, zaś podnoszone przez powoda w odwołaniu zarzuty nie mogą skutkować jej uchyleniem.

W pierwszej kolejności należało zważyć, że stosownie do treści art. 33 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 1164 ze zm.) – w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji - karze pieniężnej podlega ten, kto nie złożył w terminie sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 1 lub 2, lub podał w tym sprawozdaniu nieprawdziwe dane. Zgodnie z ust. 2 tego przepisu, w przypadkach wymienionych w ust. 1 pkt 1, 2, 3a, 6-8a kara pieniężna, o której mowa w ust. 1, wynosi 5.000 zł.

Zgodnie natomiast z treścią art. 30 ust. 1 powołanej wyżej ustawy: „Wytwórcy są obowiązani do przekazywania, w terminie do 45 dni po zakończeniu kwartału, Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki oraz Prezesowi Agencji Rynku Rolnego sprawozdań kwartalnych sporządzonych na podstawie faktur VAT lub innych dokumentów, zawierających informacje dotyczące:

1) ilości i rodzajów:

a) surowców użytych do wytworzenia biokomponentów, ze wskazaniem surowców pozyskanych na podstawie umów kontraktacji i dostawy, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 i 2, oraz z produkcji własnej,

b) wytworzonych biokomponentów, ze wskazaniem biokomponentów wytworzonych z surowców pozyskanych na podstawie umów kontraktacji i dostawy, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 i 2, oraz z produkcji własnej,

c)biokomponentów wprowadzonych do obrotu, ze wskazaniem ich nabywców, w tym sprzedanych producentom biopaliw ciekłych;

2)kosztów wytworzenia poszczególnych rodzajów biokomponentów, z wyszczególnieniem zagregowanych:

a)kosztów zakupu surowców użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów biokomponentów,

b)kosztów przerobu surowców użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów biokomponentów,

c)kosztów pozostałych,

d)dochodów ze sprzedaży produktów ubocznych.

Nie budzi wątpliwości Sądu, że powyższy obowiązek jest skierowany do **wytwórców**, którymi zgodnie z definicją ustawową zawartą w art. 2 ust 1 pkt 18) są przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807, z późn. zm.⁴⁾), wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, magazynowania lub wprowadzania do obrotu **biokomponentów**.

W sprawie niniejszej argumentacja powoda odwołująca się do nieposiadania koncesji i planowania rozpoczęcia działalności koncesjonowanej z dniem 1 lutego 2012 odnosiła się do **producenta**, którym w myśl art. 2 ust 1 pkt 20) ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych jest przedsiębiorca w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, wykonującego działalność gospodarczą w zakresie:

a)wytwarzania, magazynowania, importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego **paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych** i wprowadzania ich do obrotu lub

b)importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego biokomponentów.

Zatem fakt nie rozpoczęcia przez powoda działalności w zakresie wytwarzania, magazynowania paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych do czego istotnie niezbędna była koncesja, po pierwsze nie dowodzi, że powód nie był wytwórcą (bo ta kategoria działalności nie wymagała uzyskania koncesji), a po wtóre, że nie ciążył na nim obowiązek sprawozdawczy o jakim mowa w art. 30, skoro odnosił się on do wytwórców a nie producentów.

Istotnym z punktu widzenia rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie jest również fakt, że działalność gospodarcza w zakresie wytwarzania, magazynowania lub wprowadzania do obrotu biokomponentów jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru wytwórców (art. 4. ust 1 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych).

Działalność regulowana zgodnie z definicją ustawową zawartą w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej jest działalnością gospodarczą, której wykonywanie wymaga spełnienia szczególnych warunków, określonych przepisami prawa. Przedsiębiorca może wykonywać tę działalność, jeżeli spełnia szczególne warunki określone przepisami tej odrębnej ustawy i po uzyskaniu wpisu w rejestrze działalności regulowanej (art. 64 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej)

Zatem z chwilą wpisu do rejestru przedsiębiorca nabywa uprawnienia do prowadzenia regulowanej działalności gospodarczej (art. 75a. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej). Uwidocznienie podmiotu w rejestrze stwarza domniemanie faktyczne, że prowadzi on działalność danego rodzaju, którą wskazał we wniosku o wpis do rejestru. Wraz z wnioskiem przedsiębiorca składa oświadczenie o prawdziwości danych podlegających wpisowi.

Warto w tym miejscu także podkreślić, że obowiązki informacyjne wytwórców o których mowa w art. 30 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych są konsekwencją obowiązków sprawozdawczych nałożonych na państwa członkowskie UE dyrektywą 2003/30/WE w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych (art. 4 dyrektywy).

Mając na uwadze powyższe Sąd doszedł do przekonania, że wpis do rejestru wytwórców, który jest potwierdzeniem prowadzenia działalności w zakresie wytwarzania magazynowania lub wprowadzania do obrotu biokomponentów jest wystarczającą podstawą do zaistnienia po stronie przedsiębiorcy obowiązku informacyjnego o jakim mowa w art. 30 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych. Oznacza to, że nawet jeśli działalność w danym kwartale nie jest faktycznie wykonywana, to wytwórca w sprawozdaniu wykazuje wartości zerowe, co zresztą powód ostatecznie uczynił.

Warto w tym miejscu wskazać, że powód twierdząc, że złożył sprawozdanie omyłkowo w 2 egzemplarzach do Agencji Rynku Rolnego w istocie przyznawał istnienie po jego stronie takiego obowiązku także wówczas, gdy działalności wytwórczej w rozumieniu ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych faktycznie w danym kwartale nie wykonywał.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących kary, to w ocenie Sądu, brzmienie powołanych wyżej przepisów przesądza o obligatoryjnym charakterze kary za naruszenie określonych w ustawie warunków wykonywania działalności gospodarczej, przewidując bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy, w sytuacji spełnienia hipotezy przedmiotowej normy prawnej. Przepis art. 30 ust. 1 ustawy o biopaliwach stanowi zatem samodzielną podstawę do wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy za nieprzestrzeganie warunków przewidzianych w tejże ustawie. Należy także podkreślić, że Prezes URE ocenia wyłącznie obiektywne okoliczności związane z wypełnianiem przez przedsiębiorców obowiązków wynikających z ustawy. Z kolei wysokość kary nie podlegała miarkowaniu, albowiem wysokość kwoty została określona ustawowo co powoduje, iż zarzut powoda o zbyt wysokiej karze jest bezprzedmiotowy i nietrafny.

Jeżeli zaś chodzi o zarzut dotyczący naruszenia przez Prezesa URE przepisów prawa procesowego w postępowaniu administracyjnym stwierdzić należy, iż nie mają one wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonej decyzji, albowiem na skutek odwołania od tejże decyzji Sąd na nowo przeprowadza postępowanie dowodowe, gromadząc materiał dowodowy w postępowaniu sądowym, z tego względu przebieg postępowania administracyjnego nie ma wpływu na ostateczną decyzję podejmowaną przez Sąd. Na podstawie zebranego w ten sposób materiału dowodowego Sąd dokonuje ustaleń faktycznych i dokonuje subsumcji przepisów do ustalonego stanu faktycznego, czego skutkiem jest wydanie rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁵³ k.p.c. oddalił odwołanie uznając je za bezzasadne.

Wobec tego, że powód w całości sprawę przegrał, w myśl art. 98 k.p.c. został na niego nałożony obowiązek zwrotu na rzecz pozwanego, poniesionych przez niego kosztów niezbędnych do celowej obrony, które w sprawie niniejszej ograniczały się do kosztów zastępstwa procesowego, o czym Sąd orzekł w pkt. 2 wyroku.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka